

ת"פ 72819/05/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 72819-05-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני: כב' השופט אור אדם, סגן הנשיא
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גלית זיממן מלשכת תביעות לכיש
נגד פלוני ע"י ב"כ עו"ד יפעת זינר מהסניגוריה הציבורית
הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים. בכתב האישום נטען, כי במשך זמן רב איים הנאשם על אשתו המתלוננת, כי אם תעזוב אותו ירצח אותה. באופן קונקרטי, בסמוך לפסח 2019, הוא איים עליה שוב כי דבר לא ימנע ממנו לרצוח אותה ולהרוג אותה. בעקבות האיום ביקשה המתלוננת כי הנאשם יעזוב את הבית ויעבור לגור אצל אמו. עקב כך שב הנאשם ואיים עליה באומרו, כי המשטרה לא תגן עליה מפניו והוא ימצא אותה בכל מקום. ביום 26.5.2018 כאשר שבה המתלוננת מאירוע בסמוך לשעה 1:00 בלילה, הוא הקניט אותה וקילל אותה, ובאותו מעמד שב ואיים על חייה. עוד נטען כי בכל התקופה באפריל - מאי 2019, מעת שעזב את הבית ועד לאירוע ביום 26.5.19, עקב הנאשם אחר המתלוננת, הגיע למקום עבודתה ולגני הילדים בתדירות גבוהה והמתין לה. הוא גם התקשר אליה באופן יומיומי בניסיון לשכנע אותה לחזור אליו, ושב ואיים עליה באותן שיחות טלפון.

2. בפתח הכרעת הדין מודיע בית המשפט כי החליט לזכות מחמת הספק את הנאשם מן העבירות של פגיעה בפרטיות והטרדה באמצעות מתקן בזק.

3. תחילה ידונו הטענות המקדמיות שהעלתה ההגנה, לאחר מכן תידון סוגיית הודיית החוץ של הנאשם ורק לבסוף, עדות המתלוננת מזה והנאשם מזה, קודם באשר לאירועי האיומים ולאחר מכן באשר לטענת הפגיעה בפרטיות וההטרדה.

טענות מקדמיות

4. הסניגורית המלומדת טענה שתי טענות מקדמיות: טענה לכלליות כתב האישום לפי סעיף 149 (3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, וטענה לאכיפה בדרנית לפי סעיף 149 (10) לחוק הנ"ל.

5. **כתב אישום כללי** - ראשית טענה הסניגורית כי יש להתעלם מסעיף 1 לכתב התביעה לפיו: "**במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, אך התרחשו על בסיס קבוע, איים הנאשם על המתלוננת...**".

עמוד 1

נטען כי בהתאם לסעיף 149 (3), מדובר בפגם בכתב האישום המחייב ביטול. לא אחת נקבע, כי כאשר מדובר במערכת יחסים מתמשכת, אין לצפות ממתלונן לזכור מועד מדויק של כל אירוע. בכתב אישום בו צוינו מעשי אלימות בין בני זוג במשך תקופה, קבע בית המשפט כי אין פגם או פסול בכתב האישום, בשל אי נקיבת המועד או המועדים מדויקים בהם בוצעו מעשי האלימות כלפי המתלוננת, ודי בכך שנאמר "במהלך שנת 2005" (ע"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 70428/06 אלכסיי מלכין נ' מדינת ישראל (21.10.2007) פסקה 9 לפסה"ד ; ר' גם: ע"פ 3948/03 פלוני נ' מדינת ישראל (13.11.2006) ; ע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012)). עם זאת, בענייננו לא מוגדרת בכתב האישום אפילו מסגרת של תקופה, כך שקשה לנאשם להתגונן מפני הטענה, ולא ניתן לדעת אף לא באופן כללי מתי התרחשו. ראוי היה לפחות להגדיר ראשית ואחרית לאותה תקופה, וכן לתאר באופן קונקרטי יותר לפחות חלק מהאירועים. בנסיבות אלה, ניתן לקבל את הטענה, והתיאור הכללי ללא הגדרת תקופה יימחק מהאישום.

6. **אכיפה בררנית** - נטען כי אף שהמתלוננת הודתה כי השליכה כוס במהלך אירוע קודם, לא הוגש נגדה כתב אישום, ולכן מדובר באכיפה בררנית, המקנה לנאשם את ההגנה מן הצדק, לפי סעיף 149 (10) לחוק, שכן ניהול ההליך הפלילי עומד בסתירה לצדק והגינות משפטית. אין בידי לקבל טענה זו. הנטל המוטל על הטוען טענת אפליה הוא נטל כבד: ראשית, כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, שנית כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול (ר' גם ע"פ 3215/07 פלוני נ' מד"י (2008)). בענייננו - המתלוננת הודתה באירוע ישן, במסגרתו על רקע קללות של הנאשם והשפלתה בפני ילדיה, היא התרגשה והשליכה כוס, לטענתה לא לעבר הנאשם. היא אף הודתה כי תלשה אוזניה מכיסו של הנאשם. גרסתו של הנאשם לגבי אירוע זה בחקירתו, כללה סתירות רבות, כאשר תחילה טען שהושלכו צלחות ולאחר מכן טען שהושלכה כוס. שני בני הזוג לא ראו באירוע עניין משמעותי, שכן שניהם הודו כי לאחר מכן השלימו, ולא הוגשה כל תלונה. רק כאשר התלונה המתלוננת על אירועי האלימות, רק אז נזכר הנאשם באותו אירוע ישן וזניח. בנסיבות אלה, החלטתה של המשטרה להעדיף את גרסת המתלוננת, ולהגיש כתב אישום לפי טענותיה, ולא להגיש כתב אישום לגבי אותו אירוע ישן, לגבי הוגשה תלונה באיחור, שאף היא רצופה סתירות - היא החלטה עניינית וסבירה, שאין בה משום אכיפה בררנית.

הודיית החוץ של הנאשם

7. בנוסף לעדות המתלוננת, נסמכה המאשימה גם על אמרת חוץ של הנאשם בפני השוטר **רוסלן ביסטרוב**. לדברי ביסטרוב, ביום 27.5.19, בתום חקירת הנאשם, הנאשם הגיע אליו כקצין הממונה למתן החלטה בעניין מעצרו. כאשר הודיע השוטר ביסטרוב לנאשם כי הוא עומד לעצור אותו, השיב הנאשם: **"אני מצטער שאיימתי עליה. לא התכוונתי לעשות לה כלום. עשיתי טעות"**. הדברים נרשמו באסמכתא לכליאה ת/9 עליה חתום גם הנאשם.

8. בחקירתו של ביסטרוב בבית המשפט, הרחיב השוטר מעבר לכתוב באסמכתא לכליאה, ולדבריו הנאשם אמר לו: **"אני איימתי עליה, כי היה חשד לבגידה, ואני לא באמת מתכוון לעשות לה משהו, וזה היה בגלל חשד לבגידה..."** (ע' 6 ש' 18 - 19 לפרו'). הקצין רשם את תשובת הנאשם לחשדות במסגרת

"אסמכתא לכליאה" ת/9, וכן כתב את הדברים במזכר, כי לא היה מקום לרשום הכול באסמכתא, אולם לא החתים את הנאשם על המזכר. לא היה לביסטרוב הסבר, מדוע לאחר שהנאשם לא הודה באיומים בחקירתו, וכאשר לפתע הוא מודה בפני השוטר ביסטרוב, לא נלקח הנאשם לחקירה חוזרת באופן מיידי (ע' 11 ש' 1 - 7 לפרו'; ע' 13 ש' 5 - 12 לפרו'). הסניגורית חקרה ארוכות לגבי העובדה שנרשמה באסמכתא שעת מעצר 15:28 כאשר למעשה בשעה זו הנאשם רק עוכב לחקירה, אולם אין כל השלכה לטעות זו על הכרעת הדין.

9. הנאשם הכחיש כי אמר זאת לשוטר ביסטרוב. לטענתו, כי לאחר שסיים את החקירה, השוטר ביסטרוב הגיע למשרד בו נערכה החקירה, והורה לו לחתום על האסמכתא לכליאה, כאשר הוא לא ראה מה נרשם בה. לדברי הנאשם, דווקא השוטר ביסטרוב הוא שאמר לו שאם היה אומר שהוא מצטער, המשטרה לא היתה עוצרת אותו (ע' 29 ש' 20 - 29 לפרו'; ע' 39 ש' 23 - 24 לפרו'). יצוין כי דווקא תיאור זה של הנאשם, מלמד כי בניגוד לגרסתו, כן היה שיח בינו לבין השוטר ביסטרוב לגבי הבעת צער על האירוע. יש בכך אפוא חיזוק לגרסתו של ביסטרוב, לפיה השניים שוחחו על עניין הבעת החרטה.

10. מדובר בהודאת חוץ של הנאשם. אכן, אין מדובר בהודאה שנמסרה בחקירה מסודרת ורשמית (אם כי גם כאן מופיעה אזהרה וחתימה), אולם מדובר בהודאה של הנאשם בפני איש מרות, אשר העיד עליה בהתאם לדרישות סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971.

11. קבילות הודאות נאשמים נבחנת בשני מסלולים: **ראשית**, המסלול החקיקתי הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, לפיו על המאשימה להוכיח כי האימרה הייתה חופשית ומרצון. **שנית**, המבחן הפסיקטי שהותווה בפרשת יששכרוב, המעניק שיקול הדעת לפסול ראיה שהושגה שלא כדין, אם קבלת הראיה תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן (ע"פ 9808/06 **ירון סנקר נ' מדינת ישראל** (29.07.2010), סעיף 11 לפסה"ד).

12. העובדה שהדברים לא נמסרו במסגרת הודעה בחקירה, תוך אזהרה ואפשרות התייעצות, היא עניין למשקל ולא לקבילות, ממש כשם שהודאת נאשם בפני מדובב נעשית שלא בחקירה מסודרת עם אזהרה והתייעצות עם עו"ד, והדברים מובאים בעדות המדובב ששמע אותם מפי הנאשם. בענייננו ודאי שביסטרוב לא הפעיל אמצעי פסול, והמחלוקת היא רק אם הדברים נאמרו או לא. אין כאן אפוא שאלה של קבילות, אלא שאלה של משקל בלבד.

13. בעניין משקלה של האימרה, יש פנים לכאן ולכאן: **מחד גיסא**, תוכן האימרה והגיגה מדבר על עצמו אמת: אין מדובר בהפללה בלבד, אלא בהסבר של הנאשם, לפיו הוא לא התכוון באמת לדברי האיומים. אם ביסטרוב היה בודה את הדברים מליבו, בלתי סביר שהיה ממציא הסבר כזה. **מאידך גיסא**, הנאשם נחקר חקירה ארוכה ע"י החוקרת אדמוני משעה 18:47 ועד שעה 20:12. במהלך חקירתו הוא הכחיש שוב ושוב, כשמונה פעמים לפחות, כי איים על המתלוננת (ת/1 ש' 65 ; ש' 72 ; ש' 74 ; ש' 174 ; ש' 151 ; ש' 161 ; ש' 170 ; ש' 192 ; ש' 205 ; ש' 215). אין כל הסבר מדוע לאחר הכחשה חוזרת ונשנית כזו, לפתע יודה בפני ביסטרוב, ואין כל הסבר מדוע כאשר חשוד משנה את גרסתו ב 180% לא הועבר מיד לחקירה מסודרת, בה תיגבה הודעה חדשה בעניין.

14. לנוכח כל האמור לעיל, ההודאה מתקבלת אולם משקלה יהיה משקל נמוך יחסית.

אירועי האיום

15. המתלוננת העידה כי היא נשואה לנאשם מזה 17 שנה והם פרודים מזה שנה. מעבר לאמירות כלליות על קללות ואיומים, שקשה להתייחס אליהן מבחינה פלילית ללא פירוט מספק, תיארה המתלוננת שני אירועים מופרדים:

א. **אירוע ראשון** - בחול המועד פסח 2019 הנאשם דפק בדלת וחלף זמן עד שפתחו לו את הדלת. כאשר נכנס בסופו של דבר, הנאשם התעצבן שאל עם מי דיברה בטלפון וביקש לעיין בטלפון שלה, קילל אותה ואיים עליה שיהרוג אותה, ובאותו ערב היא התקשרה לאמו ואמרה שאיננה יכולה עוד לחיות עימו. למחרת כאשר הנאשם יצא לעבודה, היא החליפה את צילינדר מנעול הדירה. באירוע זה, הנאשם אמר לה שהוא ירצח אותה ויגמור אותה ואף אחד לא יציל אותה (ע' 14 - 15 לפרו').
כאשר נשאלה מדוע החליפה את המנעול, השיבה המתלוננת: **"כי פחדתי ממנו, הוא איים עלי, אמר לי: יא זונה, יא מזדיינת, אני אגמור אותך, אני ארצח אותך, מה יש לך בטלפון?..."** (ע' 23 ש' 25 - 26 לפרו').

ב. **אירוע שני** - חודש וחצי לאחר מכן, ביום 26.5.19, כאשר המתלוננת שבה מאירוע בשעת לילה מאוחרת והיתה עם חברותיה, הנאשם חיכה לה תחת הבנין, קילל אותה, שאל מי הביא אותה וטען כלפיה כי הלכה לקיים יחסים עם גבר, ולא רצה לתת לה להיכנס. היא צרחה לאחותה ששמרה על הילדים שתסייע לה, ואז שב הנאשם ואיים באומרו: **"אני אגמור עליך ואני ארצח אותך ואת חושבת שהמשטרה תגן עלייך? ממש..."**. למחרת היא הגישה את התלונה (ע' 15 ש' 6 - 10 לפרו'; ע' 22 ש' 13 - 16 לפרו').

16. המתלוננת נשאלה מדוע לא פנתה למשטרה כבר לאחר האירוע הראשון. היא הסבירה כי לא פנתה למשטרה, כי רצתה לסיים את היחסים יפה, אבל לאחר האירוע השני, חשה מאויימת והבינה שאין ברירה (ע' 17 לפרו'; ע' 20 ש' 16 לפרו').

17. הנאשם תיאר אירוע קודם, במהלכו השליכה עליו המתלוננת כוס ותלשה אוזניה מכיסו (ת/1 וכן ע' 26 ש' 10 - 17 לפרו'). המתלוננת אישרה כי היה אירוע קודם, בערך חודש לפני הקרע בפסח, במהלכו על רקע יכוח, לאחר שהנאשם כינה אותה "זונה" בפני הילדים, זרקו כוס, אם כי לטענתה לא לעברו. אין צורך להכריע במחלוקת העובדתית לגבי אירוע זה. גם הנאשם הסכים כי מדובר באירוע קודם, כחודש לפני הפרידה, לאחריו השלימו בני הזוג. אין מקום להתייחס לעומק לאירוע זה, לרבות לגרסאותיו המשתנות של הנאשם לאירוע בחקירתו במשטרה. ברור לבית המשפט, שאף שנזרקה כוס, הרי שהיה זה אירוע זניח של יכוח בין בני זוג, שאיש מהם לא ראה בו באותה עת עילה להפסקת הקשר או לתלונה למשטרה.

18. **אשר לאירוע הראשון** - הנאשם הודה כי היה יכוח, כחודש לאחר האירוע עם הכוס, שלאחריו הוא עבר

לגור אצל אמו. הוא אישר כי הוא ביקש כל העת לשוב ולחדש את הקשר, ולכן יצר קשר שוב ושוב עם המתלוננת. הנאשם הכחיש כי כעס כאשר שמע שהמתלוננת רוצה להיפרד ממנו, וכאשר החליפה את הצילינדר (ע' 36 ש' 1 לפרו').

19. **אשר לאירוע השני** - הנאשם הסכים כי כאשר שבה המתלוננת מבילוי בשעה 1:00 בלילה הוא המתין לה על סף ביתה ותחקר אותה לגבי מעשיה. לטענתו, הגיע לבית כדי לקנות חטיפים לילד שהיה אמור לצאת למחרת לטיול, בסביבות שעה 19:00 - 20:00, אולם בהעדרה של המתלוננת נאלץ להמתין, ואז נרדם. יצוין כי בעדותו בבית המשפט נטען כי נרדם ברכבו, ואילו בחקירה במשטרה נטען כי נרדם על הספסל, משם קם ופנה לעבר המתלוננת, לפי עדותה (ע' 28 ש' 18 - 27 לפרו' ; ת/ש' 113).

20. הנאשם טען כי באותו לילה ניגש למשטרה להתלונן על הזנחת ילדים. המאשימה טענה כי בקשתו של הנאשם להגשת תלונה באותו לילה נגעה להחלפת הצילינדר. הוגשו בהסכמה מזכרים של השוטרים גילי נוגרקר ומיכל אדמוני, **ת/4, 5**, מהם עולה בבירור כי הנאשם התייחס באותו מעמד בלילה רק לעניין החלפת הצילינדר. גם בחקירה הטיחה השוטרת אדמוני בפני הנאשם כי הוא ביקש להגיש תלונה על החלפת הצילינדר בבית לפני חודש וחצי (ת/ש' 121). הסניגורית נמנעה מלחקור נגדית את השוטרים נוגרקר ואדמוני, ולכן יש להעדיף את שנרשם במזכרים ובחקירה, על פני עדותו של הנאשם בעניין זה.

דין והכרעה

21. **אשר לאירוע הראשון** - כפי שצוין לעיל, שני הצדדים הסכימו, כי מדובר היה בתקופה ממושכת לאחר "אירוע השלכת הכוס", ולאחר שכבר השלימו. לפיכך אין נפקות לאותו אירוע ישן שהזכיר הנאשם. אין מחלוקת כי בסמוך לפסח, החליטה המתלוננת להפסיק את הקשר הזוגי, החליפה את הצילינדר בדלת הדירה המשותפת והנאשם עבר להתגורר אצל אמו. המתלוננת טענה כי פנתה לאמו של הנאשם שתקח אותו אליה, בעקבות אותו אירוע בחול המועד פסח, במהלכו החל לתחקר אותה עם מי דיברה בטלפון כשהשתתה בפתיחת הדלת ולאחר מכן איים על חייה. הנאשם לא הביא כל הסבר אחר לכך שלפתע פתאום, לאחר שהשלימו מאירוע הקודם, המתלוננת תחליט לנקוט בצעד כה דראסטי של פרידה.

22. הנאשם טען כי כלל לא כעס על החלטתה ועל החלפת המנעול. בלתי סביר כי לאחר 16 שנות נישואין יקבל הנאשם בשוויון נפש את העובדה שהמתלוננת הלכה למעשה גרשה אותו מן הבית. ישנה אי בהירות בעדות המתלוננת, אם דברי האיום הושמעו לאחר שאחורה לפתוח את הדלת, ובעקבות זאת החליפה את הצילינדר, או שהדברים נאמרו לאחר החלפת הצילינדר, אולם ברור כי היה זה בסמוך לפסח ולפרידה. אכן, ייתכן שראוי היה לחקור את הבת שנכחה באירוע. עם זאת, העדרה איננו מחדל חקירתי המונע אפשרות להעדיף את גרסת המתלוננת.

23. המתלוננת הסבירה כי בעקבות האירוע עזב הנאשם את הבית ועבר להתגורר אצל אמו. נוכח האמור לעיל היא לא התלוננה באותו שלב. הדבר משתלב עם התחושה כי המתלוננת לא ביקשה לערב את המשטרה, בסוברה כי ניתן למחול על האירוע אם בעקבותיו נעשתה פרידה. רק כאשר ראתה כי העניינים לא נרגעו, והנאשם שב לאיים עליה, באירוע השני, הוגשה התלונה. דווקא העובדה שהמתלוננת הדגישה כי באירוע

לא ננקטה אלימות פיזית אלא רק איומים, מחזקת את אמינותה, שכן אם מדובר היה ב"המצאה" או ב"עלילה" - סביר יותר שהיה נטען לאלימות פיזית. לפיכך יש להעדיף את גרסת המתלוננת לגבי האירוע בחול המועד פסח, במהלכו כעס הנאשם והטיח בה קללות ואיומי רצח. רק התנהגות כזו יכולה להסביר את פנייתה של המתלוננת לאמו של הנאשם שתקח אותו ואת החלפת צילינדר המנעול.

24. **אשר לאירוע השני** - גרסת הנאשם בלתי סבירה בעליל. במשטרה טען כי רצה לקנות חטיפים לילד, אולם בהעדר המתלוננת לא הורשה להיכנס, ולכן המתין לה נרדם על הספסל. בבית המשפט טען שנרדם ברכבו. כך או כך, לא היה לנאשם כל הסבר מדוע לא יכול היה לשוחח עם הבן וללכת לקנות את החטיפים בהעדרו, ומדוע המתין עד שעה כה מאוחרת, כאשר ברור שהילד כבר לא יבוא עימו. סביר הרבה יותר, כי הנאשם ביקש לבחון לאן יצאה המתלוננת ולתחקר אותה בעת שתשוב מהבילוי, אז התפתחו הדברים לידי קללות, צעקות ואיומים. ציינתי לעיל, כי הנאשם באותו לילה ניגש למשטרה, אולם תלונתו היתה על החלפת הצילינדר ולא על הזנחת הילדים, כפי שעולה מדוחות שני שוטרים, כאשר עניין ההזנחה צץ רק בחקירתו במשטרה למחרת.

25. לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם. העובדה שהנאשם המתין שעות ארוכות מחוץ לבית, מלמדת כי ביקש לחכות למתלוננת, כדי לברר היכן בילתה ומה עשתה. אם באמת גורלם של הילדים היה חשוב לו, כאשר סבר כי המתלוננת מזניחה אותם, בלתי סביר לחלוטין כי המתין לה עד שעה 1:00 בלילה תחת הבניין.

26. מול גרסת הנאשם, שעברה תהפוכות והיתה בלתי סבירה, עמדה גרסת המתלוננת שהעידה באופן חד וברור, לא היססה גם להודות שהשליכה בעבר כוס, הסבירה היטב מדוע הגיעו מים עד נפש בחול המועד פסח, ומדוע אז לא התלוננה, אולם לאחר חודש וחצי, בעקבות האירוע השני הלילי, החליטה להתלונן, וניתן להעדיף את עדותה ללא היסוס.

27. הסניגורית טענה בסיכומים, כי ניתן היה להביא לעדות את חברותיה של המתלוננת שהביאו אותה ברכב, או את אחותה שירדה אליה. אכן, מדובר במחדל חקירתי, ומוטב היה להביא עדות אלה. עם זאת, העדרן אינו מוביל בהכרח לזיכוי. הפסיקה קבעה, כי במקרים שבהם התגלו מחדלים בחקירת המשטרה, אין הדבר מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם. על בית המשפט לבחון האם בשל המחדלים האמורים עולה חשש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו, או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (21.01.2013); ע"פ 5124/08 ג'אבר נ' מדינת ישראל (04.07.2011); ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל (23.06.2005)). בענייננו, מעיון בגרסתה של המתלוננת לא עולה כי החברות שהביאו אותה בכלל ירדו מן הרכב, ואף שהן נכחו בעת שהיא ירדה מהרכב והנאשם החל לצעוק עליה, בספק אם שמעו את דברי האיום. אחותה של המתלוננת בכלל הגיעה למקום רק בשלב מאוחר, לאחר שצעקה כי סירב לאפשר לה לעלות לביתה. מכל מקום, גרסתו של הנאשם כל כך בלתי סבירה, שלמרות המחדל באי הבאת העדות, אין בכך כדי להוביל לזיכוי.

28. כמתואר לעיל, סוגיית הודיית החוץ בפני השוטר ביסטרוב, איננה נקיה מספקות, לנוכח העובדה שלא נגבתה הודעה מסודרת על אותה הודייה. עם זאת, לנוכח טיב הדברים האמורים בהודייה, המלמד על אמינות, ניתן לראות בה כחיזוק לגרסת המתלוננת, גם אם לא כראיה עצמאית.

29. נוכח כל האמור לעיל, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת בשתי הזדמנויות.

הטרדות טלפונית ופגיעה בפרטיות

30. המתלוננת העידה על רצף אירועים במהלך אותה תקופה של חודש וחצי בין שני מקרי האיום: הנאשם היה בא אליה לעבודה בסופר ינות ביתן, והעיר ללקוח ששוחח עימה; הנאשם היה מגיע לגן של הילדים; בכל מקום היתה נתקלת בנאשם; הנאשם היה מתקשר אליה ללא הרף; הנאשם היה שולח אליה אנשים שישכנעו אותה להשלים עימו; הנאשם היה שואל את הילדים לאן הלכה ומתי חזרה; הנאשם היה מתקשר ושואל שאלות עד שנאלצה להחליף מספרי טלפון; הנאשם היה עוקב אחריה בסיום העבודה או מתחת לבניין (ע' 15 לפרו'; ע' 19 ש' 23; ע' 21 ש' 11 - 13 לפרו').

31. הנאשם הכחיש זאת. הוא לא הסתיר כי התקשר מספר פעמים למתלוננת, בתחינה לחזור לחיים משותפים. הוא הודה כי הגיע לבית ואף הוציאה לו אוכל. הוא הדגיש כי היה חייב ליצור קשר עימה כדי להסדיר מפגשים עם הילדים. הנאשם הודה שהיו כמה מקרים שפגש אותה בסופר, בגן הילדים או בקניות, אולם לטענתו אין מדובר בהטרדה או פגיעה בפרטיות. בנוסף נטען כי לא היה לו זמן לכך, כי עבד בכמה עבודות כנהג אוטובוס, בחנות וכמתקלט, וגם נסע באותה תקופה לעשרה ימים לאתיופיה.

32. אכן התיאורים של המתלוננת נראים הטרדה ופגיעה בפרטיות, קל וחומר על רקע האירוע מיום 27.5.19 בו חיכה למתלוננת בשעה 1:00 בלילה. עם זאת, הנאשם זכאי ליהנות מהספק כי אולי מדובר היה באקראיות בלבד.

33. ניתן היה להוציא מחקרי טלפון על מנת לחזק את גרסת המתלוננת, או לצלם הודעות מטרידות מן הטלפון שלה. אף שנראה מהמוצגים ת/6 ת/7 כי נעשתה בקשה לצווי מחקרי תקשורת, המאשימה לא הגישה תדפיסי טלפון שיהיה בהם לתמוך בגרסת המתלוננת. כל זאת לא נעשה, ומדובר במחדל חקירה חמור, שזכותו של הנאשם ליהנות מהספק המתעורר בינו.

34. אשר לטענותיה לגבי מעקבים של הנאשם אחריה המהווים פגיעה בפרטיות, בסופו של דבר מדובר היה בשני אירועים בחנות הסופר בה היא עובדת, ובאירוע אחד בגן הילדים. שלושה מפגשים בתקופה של חודש וחצי, שלכל אחד מהם הסבר, אינם מלמדים בהכרח על הטרדה ופגיעה בפרטיות. ולגבי מירב התלונות ישנם הסברים שונים לנאשם, שגם אם קשה לקבלם, מעוררים לפחות ספק.

35. נוכח כל האמור לעיל, נמצא כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות של הטרדה טלפונית ופגיעה בפרטיות.

סיכום של דבר

36. לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות של איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977, ומזכה אותו מחמת הספק מן העבירות של פגיעה בפרטיות והטרדה באמצעות מתקן בזק.

ניתן היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020 במעמד הצדדים.